

ἀναπιασμένο καλὸ δὲν πιάνεται *Λεξ. Δημητρ.* Συνών. ἀναγέλλω 1, ἀναγορεύω 2, ἀναγορίζω, ἀναθιβολεύω 2, ἀποχτυπῶ. Πβ. ἀναγογγύζω 1. 9) Ὀνειδίζω τινά, κατακρίνω *Ἡπ. κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.* : Τί μ' ἀναπιάν'ς; *Ἡπ.* Τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, μὴν ἀναπιάνης ἄλλη φροῦὰ τὰ κορίτσια μου *Λεξ. Δημητρ.* *Ἀπ'* ὅλο τὸν κόσμον ἀναπιασμένος αὐτόθι. Συνών. ἀναγγέλλω 1 β, γλωσσοδέρνω, γλωσσοτρώγω, κακογλωσσεύω, κακογλωσσῶ, κακολογῶ, καταλαλῶ, κατασέρνω, ξεσέρνω. 10) Ἀνακρίνων τινά μὲ πλάγιον τρόπον προσπαθῶ νὰ μάθω τὰ μυστικά του *Κάρπ. Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.)* : Ἐπῆγα ἐγὼ κ' ἐνέπιασά τονε, μὰ δὲ μοῦ τό 'πε τὸ μυστικὸ Κρήτ. Ἀνέπιασέ τονε, βὰ' σοῦ μολοήσῃ τὴν ἀλήθεια αὐτόθι. Ἄμα τότε νεπιάσῃς, θὰ σοῦ πῇ ἄνε δὲ πῆρε *Σητ.* Τίαν ἤρτες καὶ μ' ἀνεπιάνεις; *Κάρπ. || Παροιμ.*

Ἀνέπιασε τὸν παλ-λαρόν νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν (*παλ-λαρός* = παλαβός, μωρός, ἀνόητος) *Κάρπ.* 11) Ἐνεργ. καὶ μέσ. προάγομαι οἰκονομικῶς *Ἄνδρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. (Ἐρμούμ.) κ. ἀ.* : Ἀπὸ μιὰ ἀελαῖα ποῦ 'χε ἐνέπιασε κ' ἤκαμε ὁλόκληρο ζευγάρι *Α.Κρήτ.* Φτωχὸς ἦτονε, μὰ μὲ τὴ βροκοπή του σιγὰ σιγὰ ἐνέπιασε κ' ἐγένηκε πλούσιος *Δ.Κρήτ.* Ἐχω δὴν χρόνια ποῦ ἀνάπιασα καὶ ἔκαμα δέκα πρόβατα αὐτόθι. Ἐχασε πολλὰ, μὰ ὅτερε ἀνάπιασε πάλι *Ἄνδρ.* Ἀναπιάστηκεν ὁ δεῖνα Ἐρμούμ. Ἐνεπιάστηκε κοδὰ μας καὶ τώρῃ δὲ μᾶσε γνωρίζει *Ἀπύρανθ.* Συνών. ἀναλαβαίνω 3, ἀναπλωρίζω *Β 1*, πιάνομαι (*ιδ. πιάνω*). 12) Μέσ. ἀναλαμβάνω, ἐνισχύομαι σωματικῶς *Ἄνδρ. Θήρ.* : Ἀνεπιάνει' ἡ καρδιά μου σὰν φάω Θήρ. Ἀνεπιάστηκε λιάτσι ἡ δεῖνα *Ἄνδρ.* Συνών. ἀναδίνω *Β 1 γ*, ἀναζουμῶνω, ἀναζῶ *Α 1*, ἀναθάλλω *Α 2*, ἀνακαρῶνω (*Ι 1*), ἀναπλωρίζω *Β 2*, ἀναπουπουλίζω, δυναμῶνω, καρδαμῶνω.

ἀνάπιασμα τό, σύνηθ. ἀνέπιασμα *Κάρπ. Α.Κρήτ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. κ. ἀ.*

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπιάνω.

1) Ἡ ἀναζύμωσις τῆς προζύμης πρὸς αὔξησιν τῆς ποσότητος διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου καὶ ὕδατος προκειμένου νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὸ προσεχές ζύμωμα σύνηθ. : Τὸ ἀνάπιασμα τοῦ προζυμοῦ σύνηθ. Μὲ βρῆτδε ἀπάνω 'ς τ' ἀνάπιασμα *Πελοπν. (Τρίκκ.) Ἀνέπιασμα* προν-ζ'μοῦ *Χαλκιδ. || Φρ.* Βρισκόμαστε 'ς τ' ἀναπιάσματα (*διαπραγματευόμεθα* κάποιον συνοικέσιον. Πβ. ἀναπιάνω 2) *Τρίκκ.* Συνών. ἀναδόρωμα, ἀνακίνημα 2, ξανά-νρωμα. β) Προζύμι *Σάμ. Σκόπ.* : Δὲ γίν'κι καλὸ τοῦ φουμί, γιατί ἦτανι λίγον τ' ἀνάπιασμα *Σκόπ.* Συνών. ἀναδεμῆ 2 β, ἀνάπημα 2, μαγιά, προζύμι. 2) Ὁ χρησιμοποιούμενος πρὸς ἀναπαραγωγὴν, ἐπὶ ζώων *Κρήτ.* : Ὁζῶ γι' ἀνάπιασμα. || *Φρ.* Καλὸς γι' ἀνάπιασμα ἡ σοί γι' ἀνάπιασμα (*εἰρων. ἐπὶ ἀνθρώπου οὐδενὸς ἀξίου*). 3) Γόνος, τέκνον *Κρήτ.* : *Φρ.* Διαόλου ἀνέπιασμα! (*ἐπὶ παιδίου λίαν ζωηροῦ*). Συνών. διαβολόπαιδο, διαβολόσπαρμα, διαβολόσπορος. 4) Ἐναρξίς πρᾶξεώς τινος *Ἡπ. Σκόπ. κ. ἀ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ.* : Τὸ ἀνάπιασμα τῆς δαντέλλας *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. || Ἄσμ.*

Ἡ ἀγάπη 'ς τ' ἀναπιάσματα εἶναι γλυκειὰ σὰ μέλι

κι ὅταν ἐρῇ 'ς τὸ χωρισμό, τότε ὁ Θεὸς τὸ ξέρει

Ἡπ. 5) Κακολογία, ὀνειδισμός, δυσφήμησις *Ἡπ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.* Συνών. ἀναγέλασμα 1, ἀνάγελο 1, ἀναγόρεμα 2. β) Μετων. τὸ κακολογούμενον, τὸ ὀνειδιζόμενον πρόσωπον *Ἡπ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.* : Εἶσαι τ' ἀνάπιασμα τῶν ἀνθρώπων *Ἡπ.* Μὲ τὰ φερσίματά σου ἔγινες τῆς γειτονιάς τ' ἀνάπιασμα *Λεξ. Πρω. Ἐγινε*

τ' ἀνάπιασμα τοῦ κόσμου *Λεξ. Δημητρ.* Συνών. ἀναγέλασμα 2, ἀναγέλαστρον 1, ἀνάγελο 2. 6) Ἡ δι' ἐμμέσου τρόπου ἀνάκρισις τινος πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ μυστικοῦ του *Κρήτ.*

*ἀναπιασματερὸ τό, ἀνιπιασματερὸ *Σάμ.*

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάπιασμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερό.

Δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον φυλάττεται τὸ προζύμι.

ἀναπιαστάδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναπιαστός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (*Ι*).

Μέρος ὑφάσματος, τὸ ὁποῖον χρωματίζεται περισσότερον τῶν ἄλλων μερῶν, ὅταν τοῦτο τεθῇ ἐντὸς βαφικοῦ ὑγροῦ (*δηλ. πιάνει* μεγαλυτέραν ποσότητα βαφῆς) : Ἐπῆγα νὰ βάψω τὸ φουστάνι μου, μὰ τὸ χάλασα, γιατί ἔκαμινε ἀναπιαστάδες. Ἐβαλα 'ς τὸ λουλάκι τὸ παννί, μὰ μοῦ 'καμεν ἀναπιαστάδες.

ἀναπιαστής ὁ, ἀμάρτ. ἀνεπιαστής *Κρήτ. (Σητ.)*

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπιάνω.

Ὁ ἐμμέσως προσπαθῶν νὰ ἀνακρίνῃ τινά διὰ νὰ μάθῃ τὸ μυστικόν του : Τοῦ διαόλου τὸν ἀνεπιαστή ποῦ βρέθηκε νὰ μὲ 'νεπιάνῃ! Ἀνεπιαστή σ' ἔβαλε γιὰ νὰ μὲ 'νεπιάσῃς;

ἀνάπιαστος ἐπίθ. *Ἡπ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναπιαστός < ἀναπιάνω. Περὶ τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερητικὴν διὰ τὴν προ-παροξύτονίαν *ιδ. ἀ-στερητ. 2 α*.

1) Ὁ μὴ ἀναζυμωθείς *Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.* : Προζύμι ἀνάπιαστο *Ἡπ.* 2) Ὁ μὴ ὀνειδιζόμενος ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὀνειδισθῇ ἐνθ' ἑαυτῶν.

ἀναπικροῦμαι *Καππ. (Σίλατ.)*

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *πικροῦμαι < πικραίνομαι, δι' ὃ *ιδ. πικραίνω*.

Ὁδύρομαι, ὀλοφύρομαι : Ἄσμ.

Ἐχω καὶ μιὰ ξανθ' ἀδελφή, κλαίει κι ἀναπικροῦται.

Τί κλαίς τί κλαίς, ἔ ἀδελφή μ', καὶ τί ἀναπικροῦσαι;

ἀναπινάδα ἡ, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπίνω διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (*Ι*).

Μαστίχα ἀναμιχθεῖσα ἔνεκα βροχῆς μετὰ τοῦ ὑπεστρωμένου εἰς τὸ μαστιχόδενδρον λευκοῦ χώματος. Συνών. νεροπινάδα.

ἀναπινάρικος ἐπίθ. *Κεφαλλ.*

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπίνω διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρικος.

1) Ὁ ἀπορροφῶν καὶ ἀναδίδων τὸ ἐν ἑαυτῷ ὑγρόν : *Μπόττης ἀναπινάρικος.* 2) Ὁ ἀποβάλλον ἐκ τοῦ στόματος, ὁ ἀποπτύων τὴν τροφήν, ἐπὶ βρέφους : *Οὔ, φωτιά νὰ σὲ κάψῃ, ἀναπινάρικο!* (ταῦτα λέγει τροφὸς πρὸς βρέφος ἀποπτύον τὴν τροφήν).

ἀναπίνω *Κεφαλλ. Πελοπν. (Γέριμ. Λακων. Μάν.)*

— *Λεξ. Βλαστ.*

Τὸ ἀρχ. ἀναπίνω.

1) Ἀπορροφῶ *Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Βλαστ.* : Τὸ σφουγγάρι ἀναπίνει τὸ νερὸ *Κεφαλλ.* Τὸ χαρτί ἀνάπτε (*ἐνν. τὸ νερὸ*) *Λακων.* 2) Ἀναδίδω ὑγρασίαν *Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.)* : Ὁ τοῖχος ἀναπίνει *Λακων.* Ὁ βόττης ἀναπίνει *Κεφαλλ.* Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω *Α 3*, ἀναδοιῶ 1, ἀναζουδιῶ, ἀναλείχω 3, ἀναλιγδίζω 1, ἀναξερῶ. 3) Ὑγραίνομαι ἐκ τῆς ἐξώτε-

